

Gidiyorsun...

Mesude Akyol tarafından yazıldı
Çarşamba, 21 Temmuz 2010 23:47

Seni iki defa gördüm...

Birincisi, bundan on yıl evvel, Dolmabahçe'nin müzayede salonunda. Latin harfleri konferansının akşamıydı. Büyük avizeden yüzlerce güneş yağıyordu. Bütün madenlerden ve yıldızlardan fırlayan pırıltı içinde sen, büfenin önünde idin. Bir parmaklık halinde seni çeviren hayranlarının ortasında, elini lacivert çizgili pantolonuna koymuş, tarihi sarsan başının, öne doğru, müthiş kuvvetini saklayan yumuşak, tatlı, nezih eğilişinle, saçının rengine uygun ve aynı madendenmiş gibi çınlayan altın sesinle konuşuyordun. Sonra büyük sofranın başına geçtin. Senin harf ve zafer menkıbelerini, senin ağzından ve ayakta dinledik. Ağlayanlarımız vardı. Sabaha kadar bazen neşeli, bazen müstehzi, bazen öfkeli ve bazen de muammalı sen söyledin. Dokuz saat, fasılasız, seni dinledim, seyrettim ve gözlerinin zümrüdünü bir mahfazaya pırlanta koyar gibi hatıra yerleştirmek için, bütün bakışlarını, sonra yüzünün bütün çizgilerini ve bütün tavırlarını ezberledim.

Seni yakından ikinci görüşüm, gene Dolmabahçe'de, bütün halkla beraber, dündür. Dün, aynı salonda gene seni tavaf ediyorduk. Fakat avizen yanmıyordu. Sofran dağılmıştı. Altın başın ve altın sesin, içimde mavi ufuklar yanan gözlerin yoktu. Hacmin altında yattığın Türk bayrağından daha küçülmüş, manan oldan daha büyümüşü. Susuyordun. Fakat bana gene birçok şeyler, daha derin şeyler söylüyorsun gibi geldi. Bu defa muhatabın birkaç kişi değil, bütün millet, bütün tarih ve bütün istikbaldi.

Bu gün gidiyorsun. Hani o ilk geldiğin günler kurulan taklar, hani o bütün şehrin nidaları, hani o yaşa gaziler, yaşa ulu önder, yaşa büyük kurtarıcı, yaşa Atatürk yaşalar? Hıçkırıktan boğuluyoruz. Gidiyorsun. Bir daha gelmeyeceksin. Marmara solgun. Gölgeler çürüyor. Florya, uzakta, çaresiz ve sessiz, mahzun ve harab.

Gidiyorsun.

Fakat unutulmaz hatıran içimizde. Oraya her gün, hergün geleceksin. Seni her birimiz içimizde, her gün gözlerimiz dolarak bekleyeceğiz ve içimizde istikbal edeceğiz. Ölüm seni bizden almadı, seni derinleştirdi, içimizin köklerine sımsıkı saracak kadar derinleştirdi. İşte o kadar. Değil mi Atatürk? İşte o kadar.

Peyami Safa

19 Kasım 1938(Cumhuriyet Gazetesi)